

Ο ΝΟΥΜΑΣ

ΧΡΟΝΙΑ ΙΓ' - Φύλ. 21

ΑΘΗΝΑ, ΣΑΒΑΤΟ, 30 ΤΟΥ ΜΑΗ 1915

* ΑΡΙΘΜΟΣ 566

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

ΡΗΓΑΣ ΓΚΟΛΦΗΣ, Μούσα.
Ν. ΔΑΜΙΑΝΟΣ, Βράδυ.
ΜΑΡΙΑ ΖΑΜΠΑ, Την άνιξη στο κοιμητήρι.
ΘΕΑΤΡ ΦΙΛΟΣ, Φλόγες.
ΛΕΩΝ ΚΟΥΚΟΥΛΑΣ, Dies Irae.

Μ. ΜΑΛΑΚΑΣΗΣ, Εσπάλιζοντα: τὰ χερσὶ μου.
Α. Μ. ΜΟΥΡΑΣ, Τὰ πάλαι ἄλλαχτε.
ΜΟΥΡΑΣΑΚΙ ΣΙΚΙΜΠΟΥ, Ἡ ἱστορία τοῦ Γκεντζή
(μετὰρ. Κ. Τρ. Κογλίδη).
ΠΑΡΑΓΡΑΦΑΚΙΑ. — ΝΕΑ ΒΙΒΛΙΑ. — Ἡ ΚΟΙΝΗ
ΓΝΩΜΗ. — ΟΤΙ ΘΕΛΕΤΕ. — ΧΩΡΙΣ ΓΡΑΜΜΑΤΟΣΗΜΟ

ΜΟΥΣΑ

Ὅλοι ἀνεβήκαν στὸ βουνὸ καὶ ἀπόμειν' ἔρημὴ ἡ χώρα.
Τὸ σήμαντρο τοῦ ἐμοκλησιοῦ διαλάλησε πολλήωρα
τὸ παιηγύρι τ' αἰ Γιωργιοῦ. Κι ἀπὸ τὸ χαριμέρι
πήραν τ' ἀνηφοριάτικο λεβεντιοὶ καὶ γέροι,
καὶ πήγαν καὶ προσκύνησαν τὸν ἄξιο καβαλλάρη
πὺν σκότωσε τᾶγριο θεριὸ μὲ τὸ μακρὸ κοντάρι.
Μὰ τώρα ὁ ἥλιος ἔγειρε, καὶ κεὶ σιδὸ μονοπάτι
μαυρολογᾷ ἕνυς γυρισμὸς καὶ ξεπλανᾷ τὸ μάτι.
Βγαίνω καὶ γὼ νὰ πάω νὰ ἰδῶ, ἄχ κ' ἡ καρδιά μου τρέμει!
Μ' ἔλμε ἡ ἀγάπη ἀμόνιαστο καὶ ἄχμο καὶ βιρέμη...
Τὰ τσοπανόπουλα μπροστά, μὲ τὴ χερὰ στὰ μάτια,
ἔβγνοιαστ' ἀδρασκελιζοῦνε τὰ ζόγκα μονοπάτια,
κ' ἔρχεται πίσωθε ὁ παπὰς μὲ τὸ πολὺ τασκέρι.
Τὰ συλλειτουργικὰ κρατᾷ στὸ γέρικὸ τῶν χέρι,
καὶ γύρο του ὀλη ἡ ἀρχοντιά, κ' οἱ σεβ'ίστοι κ' οἱ πρῶτοι,
τὰ γέρα τὰ στοιχαστικά καὶ τῆς φωτιά; ἡ νιότη.
Πλούσια τοὶ πρᾶξια λάμπουνε κ' ἡ φουστάνελα ἀσπρίζει,
κ' ἡ λεβεντιά εἶναι ποταμὸς πὺν ἀλαργινὰ βυζ'ίσι...
Κ' ἔρχονται ἀπόκοντα οἱ γλυκὲς γυναῖκες, ζήτης; πλάστρες,
γριές, κοπέλες, λυγρές, νιόπαντρες καὶ βυζ'ίστρες,
μελισσολοῖ καὶ τὰ παιδιά, χαρές, μιλιές καὶ γέλια
κουνώντας τις λαμπάδες; τοὺς μὲ τὰ χρυσά τους τέλια...
Ἄγρια λουλούδια οἱ κοπελλιές; στὰ χέρια τους; κρατοῦνε,
ἄσπρα, γαλάξια, κόκινα, πὺν τὴ ματιὰ μεθοῦνε
μὲ τὴ γητεύτρα χάρη τους καὶ μὲ τὸν θένιο νιζι.
Πῶς τὰ χαϊδ'ύει ἡ κ' θσιμὴ καὶ τὰ γλυκοτηράξτε!
Κ' οἱ προεστὲς σπουδαχτικές, μὲ μιὰ λιχτιάρα σπάνια,
χορτάνια, φύλλα, ἀγριόβυριζες, τὰ μαγικά βοτάνια
γιὰ κάθε ἀρρώστια ἀνάποδη πὺν κρούει κόρμι καὶ φρένα,
τὰ κουβαλοῦν στὴν ἀγκυλιά, πιστὰ καὶ φροντισμένα...
Μὰ μέσα σ' ὄλου; ἔξχωρη, δροσιὰ ἀναβρύστρες κρήνης,
ἀπλή καὶ γλυκομίλητη καὶ φῶς ἀγιοσύνης,
μ' ὄλα τὰ ρόδα τῆς αὐγῆς στὸ πρόσωπο χυμένα,
τῆς παπαρούνας τᾶμικο στὰ χεῖλη τὰ γοιμμένα,
τὴ νιοξημέρωτη εὐωδιά' στὰ στήθη σου τὰ κρῖνα,
μεστή, κυματιστή, θερμὴ κ' ἐρωτικὴ ἀλαφίνα,
μοναχικὴ, παρσίμερη, μακριὰ ἀπὸ τᾶλλα ταίρια,
δίχως στολίδι ἂν εἰς' ἐσὺ καὶ μ' ἀδεινὰ τὰ χέρια —
κρυφογλιστᾷ; ἀπ' τὸ βουνὸ τὰ νιάτι φορτωμένα
καὶ μὲς στὴν ἀγκυλιά μου λυσις τὸν πόνο πὺν δὲ δένει.

ΡΗΓΑΣ ΓΚΟΛΦΗΣ